Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 287 van 19 september 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **Ten kantore van advocaat C. KABONGO MWAMBA**
Louizalaan 441/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 14 september 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 9 september 2026 tot terugdrijving (bijlage 11) en tot intrekking van een visum.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN die *loco* advocaat C. KABONGO MWAMBA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De nuttige feiten die de bestreden beslissingen voorafgaan, worden in de nota als volgt opgelijst:

"Verzoeker, van Angolese nationaliteit, kwam op 09.09.2026 aan op de luchthaven van Brussel Nationaal (Zaventem), met vlucht ET750 komende uit Addis Abeba (Ethiopië).
Hij was in het bezit van een nationaal paspoort van Angola met nr. […] afgegeven te SME Luanda op 09.05.2023 en houder van een visum met nr. […] (type C) afgegeven door Belgische vertegenwoordiging in Luanda geldig van 08.09.2026 tot 06.10.2026 voor een duur van 13 dagen.
Hij was in het bezit van een terugkeerticket voorzien op 18.09.2026".

1.2. Verweerder trof op 9 september 2026 een beslissing tot terugdrijving.

Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt luidt:

"TERUGDRIJVING
Op ... om ... uur, aan de grensdoorlaatpost ..., werd door ondergetekende, ...
de heer / mevrouw :
naam L. voornaam S.
geboren op 11.05.1979 te NAMBUANGO / BENGO geslacht (m/v) Mannelijk
die de volgende nationaliteit heeft Angola
houder van het document nationaal paspoort van Angola nummer […]
afgegeven te SME Luanda op : 09.05.2023
houder van het visum nr. […] van het type C afgegeven door Belgische vertegenwoordiging in Luanda geldig van 08.09.2026 tot 06.10.2026 voor een duur van 13 dagen

Aangekomen met ET750 (de nummer van de vlucht vermelden of het ander gebruikte transportmiddel) afkomstig uit Addis Abeba, en zal teruggedreven worden naar Addis Abeba, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)
Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme en familiebezoek naar België te komen. Met betrekking tot zijn voorgenomen toeristisch reismotief legt betrokkene een programma voor van plaatsen dewelke hij wil bezoeken. Echter betrokkene kent deze plaatsen niet, kent geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden en kan geen toelichting geven met betrekking tot zijn voorgenomen toeristische activiteiten tijdens zijn verblijf in België. Verder verklaart betrokkene in België ook zijn broer te willen bezoeken.
Echter hij is niet in het bezit van een uitnodiging van deze persoon.
Afgaande op deze gegevens en vaststellingen voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van zijn visum en de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscode".

1.3. Verweerder trof op 9 september 2026 tevens een beslissing tot intrekking van het visum.

Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt luidt:

"INTREKKING VAN EEN VISUM
Geachte Meneer L., S.

Op verzoek van de gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie,
Heeft / hebben / werd

uw visum onderzocht. Nummer […], afgegeven: 06.08.2026.
x het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

X 2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart voor toerisme en familiebezoek naar België te komen. Met betrekking tot zijn voorgenomen toeristisch reismotief legt betrokkene een programma voor van plaatsen dewelke hij wil bezoeken. Echter betrokkene kent deze plaatsen niet, kent geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden en kan geen toelichting geven met betrekking tot zijn voorgenomen toeristische activiteiten tijdens zijn verblijf in België. Verder verklaart betrokkene in België ook zijn broer te willen bezoeken. Echter hij is niet in het bezit van een uitnodiging van deze persoon.
Afgaande op deze gegevens en vaststellingen voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van zijn visum en de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscode."
2. Betreffende de urgente procedure en de rechtspleging

2.1. Het beroep is gericht tegen beslissingen genomen in het kader van een grensprocedure. Overeenkomstig artikel 2.28, §1, eerste lid, 1° van de RvV-wet is dit een grond voor behandeling in de urgente procedure.

Overeenkomstig artikel 2.31, §5, van de RvV-wet is de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving automatisch geschorst, tijdens het onderzoek van een tijdig ingediende beroep, wat te dezen het geval is.

De uitleg in het verzoekschrift over het urgent karakter van het beroep en over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet dienstig. Dit is inherent aan de vroegere UDN-procedure vervat in artikel 39/82, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die opgeheven is (*cfr.* artikel 5.1, § 1, 3. van de RvV-wet).

2.2. Nu blijkt dat verzoeker wordt vastgehouden, is hij overeenkomstig artikel 2.22, § 3, 2°, van de RvV-wet vrijgesteld van het rolrecht en van de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van het recht om te worden gehoord, van de rechten van verdediging, van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht. Tevens werpt hij op dat er sprake is van een feitelijke vergissing en een kennelijke beoordelingsfout. *[Violation du droit d'être entendu, des droits de la défense, du devoir de minutie, de l'obligation de motivation, erreur de fait et erreur manifeste d'appréciation*]

Hij betoogt als volgt :

"A. Le droit d'être entendu : définition et portée Le droit d'être entendu est un principe général du droit de l'Union européenne. Il implique qu'avant l'adoption d'une décision individuelle défavorable, l'intéressé soit mis en mesure de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue sur les éléments sur lesquels l'administration entend fonder sa décision.

Dans l'arrêt Boudjlida (CJUE, 11 décembre 2014, C-249/13), la Cour de justice a rappelé que ce droit vise à permettre à l'autorité de statuer en pleine connaissance de cause et à l'intéressé de présenter les éléments propres à sa situation. L'audition ne peut donc être purement formelle : il faut que la communication soit suffisamment intelligible pour que les questions et les réponses soient comprises.

La jurisprudence du CCE a également censuré des auditions dont la fiabilité linguistique n'était pas garantie. Dans l'arrêt n° 310.069 du 16 juillet 2024, le Conseil a souligné que, lorsqu'un obstacle linguistique empêche une communication fiable, le droit d'être entendu et le devoir de minutie peuvent être méconnus.

B. Application : L'absence d'interprète et incidence concrète sur la décision

En l'espèce, le requérant ne parle que portugais. Aucun interprète n'a été mis à sa disposition.
Pourtant, la partie adverse a évalué la crédibilité du projet touristique au regard du contenu supposé de ses réponses orales.
L'exemple de la Grand-Place démontre que ce vice a eu une incidence concrète. Le requérant a donné une réponse exacte en portugais : la Grand-Place se trouve au centre de Bruxelles. L'agent n'a pas compris cette réponse, puis l'administration a retenu une prétendue méconnaissance du lieu. L'obstacle linguistique a donc été converti en indice de manque de crédibilité.
Sans cette irrégularité, le requérant aurait pu expliquer de manière claire que son voyage était principalement touristique, qu'il disposait d'un hôtel, de ressources propres, d'un programme de visite, que la visite à sa famille était seulement accessoire et qu'il avait apporté des cadeaux à ses proches.
Ces éléments portent précisément sur le motif déterminant du refus. Il existe donc un lien causal direct entre l'absence de communication linguistique adéquate et le contenu des décisions attaquées.

C. Le devoir de minutie : Définition

Le devoir de minutie est un principe général de bonne administration. Il impose à l'autorité administrative de préparer sa décision avec soin, de rechercher et vérifier les faits pertinents, puis de tenir compte de tous les éléments utiles avant de statuer. Il comporte ainsi une obligation d'instruction suffisante et une obligation d'appréciation complète du dossier.

La jurisprudence rappelle de manière constante qu'une décision doit reposer sur une constatation correcte et complète des faits et sur l'examen de toutes les données pertinentes dont l'administration dispose ou doit raisonnablement disposer.

D. Application : Défaut d'examen global

Une administration normalement diligente devait confronter les impressions tirées de l'entretien aux éléments objectifs suivants : le passeport valable, le visa belge valable, le programme touristique, la réservation hôtelière nominative antérieure au voyage, le paiement déjà effectué, les 4.000 USD et 470 EUR disponibles, ainsi que l'absence de tout projet d'hébergement chez le frère.

La partie adverse a au contraire privilégié quelques réponses orales prétendument insuffisantes, recueillies sans interprète, et l'absence d'une invitation familiale, alors que le requérant ne devait pas être hébergé chez son frère. L'examen est donc fragmentaire et insuffisamment minutieux.

E. Motivation formelle et motivation matérielle

L'obligation de motivation formelle, consacrée notamment par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, impose que l'acte administratif expose les considérations de droit et de fait qui en constituent le fondement, de manière suffisamment précise pour permettre au destinataire de comprendre le raisonnement suivi et au juge d'en contrôler la légalité.

La motivation matérielle exige en outre que les motifs invoqués soient exacts en fait, pertinents et légalement admissibles. Le contrôle juridictionnel consiste notamment à vérifier si l'administration est partie de faits exacts, si elle les a correctement appréciés et si elle a pu raisonnablement en déduire la décision prise.

En l'espèce, les décisions ne précisent ni les questions exactes posées, ni la langue utilisée, ni les réponses exactes du requérant, ni les lieux qu'il aurait été incapable d'identifier. Elles n'expliquent pas non plus comment l'agent aurait pu évaluer la teneur d'une réponse formulée en portugais alors qu'aucun interprète n'était présent.

Sur la question de la Grand-Place, la prémisse factuelle est au surplus erronée : le requérant a donné une réponse correcte d'autant plus qu'il s'agit de sa première visite en Belgique.
Partant, le motif est donc matériellement vicié."

3.2. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de Schengengrenscode, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht. Tevens werpt hij op dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

Hij betoogt als volgt:

"A. Le principe du raisonnable

Le principe du raisonnable constitue une limite à l'exercice du pouvoir d'appréciation de l'administration. Il est méconnu lorsque le rapport entre les faits établis et la conclusion administrative devient manifestement déraisonnable. Le juge ne substitue pas son appréciation à celle de l'administration, mais vérifie que celle-ci demeure dans les limites d'une appréciation objectivement admissible.
Il est manifestement déraisonnable de conclure que l'objet et les conditions du séjour ne sont pas établis alors que le voyageur présente un programme touristique, une réservation hôtelière établie avant le départ, des moyens financiers substantiels et un visa valable, et alors qu'une partie de ses réponses n'a simplement pas été comprise faute d'interprète.

B. Confusion entre séjour touristique et visite familiale accessoire

La partie adverse reproche au requérant de vouloir rencontrer son frère sans produire d'invitation. Ce raisonnement confond l'hébergement privé et une simple visite à des proches.

Le requérant disposait de son propre hôtel. Une invitation du frère ne constituait donc pas le justificatif de son hébergement. La visite familiale ne faisait qu'accompagner un séjour principalement touristique. Le fait que les proches aient effectivement récupéré, le 13 septembre 2026, les cadeaux apportés d'Angola confirme la sincérité de cette visite sans en faire le motif principal du voyage.

La réglementation Schengen permet d'établir les conditions du séjour par différents documents adaptés à la situation concrète, notamment une réservation hôtelière lorsque l'intéressé séjourne à l'hôtel. La partie adverse ne pouvait donc ériger l'absence d'invitation familiale en indice décisif contre la crédibilité du projet touristique.

C. Le principe de proportionnalité

Le principe de proportionnalité impose qu'une mesure administrative soit apte à atteindre l'objectif légitime poursuivi, nécessaire à cette fin et non manifestement excessive au regard des circonstances concrètes. Même lorsqu'elle dispose d'une marge d'appréciation, l'administration doit établir un rapport raisonnable entre les faits constatés et l'intensité de la mesure adoptée.

En l'espèce, le refus d'entrée, l'abrogation du visa et le maintien aux fins de refoulement reposent essentiellement sur une conversation linguistiquement déficiente et sur l'absence d'une invitation familiale qui n'était pas nécessaire à l'hébergement. Au regard du visa valable, de la réservation, du programme et des ressources disponibles, la mesure apparaît disproportionnée."

3.3. De Raad onderzoekt het eerste en het tweede middel samen, aangezien zij beide betrekking hebben op de beoordeling van het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf van verzoeker en op de vraag of verweerder dit alles op voldoende zorgvuldige wijze heeft onderzocht en derhalve op een kennelijk redelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid, die ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De Raad onderzoekt hierbij of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel voortspruitende voor de overheid uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (*cfr.* RvS 108.862 van 4 juli 2002).

3.5. Kernpunt van verzoekers betoog is dat het kennelijk onredelijk is te besluiten dat het doel en de omstandigheden van het verblijf niet zijn aangetoond, terwijl hij één en ander wel heeft voorgelegd. Hij beschikte namelijk over een geldig nationaal paspoort, voorzien van een geldig visum uitgereikt door de Belgische autoriteiten, hij had een toeristisch programma bij zich, hij had een vóór de reis gemaakte hotelreservatie op naam, waarvoor hij een aanbetaling had gedaan en hij beschikte over aanzienlijke financiële middelen. Verweerder treft de bestreden beslissingen op grond van een onderhoud dat hij had met de GBA waarbij gepeild werd of hij zijn reisdoel aannemelijk maakt. Dit ging echter gepaard met communicatieproblemen omdat hij enkel Portugees spreekt en er geen bijstand was van een tolk, waardoor niet uitgesloten kan worden dat er foute conclusies getrokken werden op grond van de verstrekte antwoorden. De beslissingen vermelden bovendien onder andere niet welke vragen werden gesteld, noch de exacte antwoorden van verzoeker, noch de toeristische plaatsen die hij niet zou hebben kunnen identificeren. Hij voert verder aan dat verweerder ten onrechte gewicht heeft toegekend aan het ontbreken van een uitnodiging van zijn broer, terwijl hij niet bij zijn broer zou verblijven maar in een hotel en het familiebezoek slechts bijkomstig was. De bestreden beslissingen steunen op een fragmentarisch en onvoldoende zorgvuldig onderzoek en berusten op feitelijk onjuiste en kennelijk onredelijke motieven, zo stelt verzoeker.

3.6.De Raad stelt voorop dat het bezit van een visum geen automatisch recht op betreding van het Schengengrondgebied verschaft. Artikel 30 van de Visumcode (Verordening (EG) nr. 810/2009) bepaalt dat aan het bezit van een eenvormig visum als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst op het Schengengrondgebied kan worden ontleend. Op grond van artikel 6, lid 1, c), van de Schengengrenscode (Verordening (EU) 2016/399) moet een derdelander bij aankomst aan het Schengengrondgebied het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven. Artikel 8, lid 3, a), iv), van de Schengengrenscode laat toe dat bij binnenkomst door de grenscontrole wordt nagegaan of de betrokken derdelander in voorkomend geval over documenten beschikt ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. In artikel 14, lid 1 van de Schengengrenscode kan worden gelezen dat indien een onderdaan van een derde land niet voldoet aan alle in artikel 6, lid 1 vermelde

toegangsvoorwaarden, hem de toegang tot het grondgebied van de lidstaten wordt geweigerd behoudens enkele uitzonderingen.

3.7. Op grond van voormelde bepalingen van de Schengengrenscode, die onder meer hun weerklank vinden in artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kunnen de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden aannemelijk maakt en dit ook staaft. Verzoeker kan derhalve aan het feit dat hij overeenkomstig artikel 24 van de Visumcode een visum type C kreeg uitgereikt door de Belgische autoriteiten in het land van herkomst, niet de verwachting ontlenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied vermeld in artikel 6 van de Schengengrenscode niet meer zouden mogen worden gecontroleerd door de met grenscontrole belaste autoriteiten bij aankomst in Zaventem.

3.8. Het wordt niet betwist door verweerder dat verzoeker bij aankomst in Zaventem in het bezit was van een geldige nationaal paspoort voorzien van een geldig visum uitgereikt door de Belgische autoriteiten, alsook dat hij een toeristisch programma voorlegde evenals een vóór de reis gemaakte hotelreservatie op naam, waarvoor hij een aanbetaling had gedaan. Evenmin wordt betwist dat verzoeker beschikte over 4.000 USD en 470 EUR. Dit alles zijn relevante elementen bij de beoordeling van het doel en de omstandigheden van het verblijf.

3.9. De bestreden beslissingen steunen op twee vaststellingen. Ten eerste wordt vastgesteld dat verzoeker de toeristische trekpleisters/bezienswaardigheden/plaatsen die hij wenste te bezoeken niet kent en geen verdere toelichting kon geven bij de voorgenomen toeristische activiteiten. Ten tweede wordt vastgesteld dat verzoeker geen uitnodiging van zijn broer voorlegde, hoewel hij verklaard heeft zijn broer te willen bezoeken.

3.10. Voor wat betreft de eerste vaststelling, dient stuk 1 in het administratief dossier nader bekeken te worden. Het betreft het "*Grensverslag Onduidelijk reismotief*", opgesteld op 9 september 2026 door de met grenscontrole belaste autoriteiten (GBA). Onder rubriek "*1. Aanvrager*" waarbij verzoekers persoonsgegevens vermeld worden, kan onder meer worden gelezen, "*Gesproken taal :Portugees*" en "*Moedertaal: onbepaald*".

Onder rubriek "*7. Verhoor van de betrokkene*" , kan gelezen worden: "*Betrokkene wordt doorverwezen door de eerstelijns grenscontroleur op niveau aankomst wegens onduidelijke reismotief.*
Betrokkene krijgt van opsteller uitleg in het Frans over het doel en de procedure van de controle ten burele. We vragen betrokkene de documenten, die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, voor te leggen.
Het volledige onderhoud tussen opsteller en betrokkene gebeurt in het Frans.
(...)
Toerisme:
Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Hij toont een programma van plaatsen die hij graag wil bezoeken. Betrokkene heeft echter geen toegangsticket en ook geen vervoer om daarheen te gaan. Betrokkene kent deze plaatsen niet en kan geen enkele toelichting geven met betrekking tot de voorgenomen toeristische activiteiten tijdens het verblijf in België".

3.11. Het betrokken Grensverslag preciseert niet welke vragen aan verzoeker zijn gesteld om te peilen naar zijn reisdoel en verblijfsomstandigheden, welke concrete toeristische trekpleisters/plaatsen hij niet zou hebben kunnen identificeren en welke antwoorden hij heeft gegeven. Hoewel niet vereist is dat een grensverslag alle vragen en antwoorden letterlijk weergeeft, dient het wel voldoende gegevens te bevatten om te kunnen nagaan waarop de negatieve beoordeling van verzoekers verklaringen berust. Dit is hier manifest niet het geval. Daardoor kan de Raad niet nagaan of de in de bestreden beslissingen gemaakte conclusie dat verzoeker zijn reisdoel en verblijfsomstandigheden niet staaft of aannemelijk maakt, berust op zorgvuldig vastgestelde feitelijke gegevens. Daardoor kan de Raad evenmin nagaan of er niet disproportioneel veel gewicht werd toegekend aan verzoekers ontoereikend geachte mondelinge verklaringen over zijn reisdoel, in vergelijking met de elementen die ook relevant zijn in het kader van de beoordeling van het reisdoel en verblijfsomstandigheden, met name het feit dat hij beschikte over een toeristisch programma, een hotelreservatie op naam en aanzienlijke financiële middelen.

Dit klemt des te meer nu het betrokken Grensverslag onder de rubriek betreffende de gesproken taal van verzoeker uitsluitend het Portugees vermeldt, terwijl het gehoor door de GBA verliep in het Frans en er geen tolk aan te pas kwam. Het verslag bevat geen gegevens waaruit blijkt dat werd nagegaan of verzoeker de in het Frans gestelde vragen voldoende begreep en zich in die taal voldoende verstaanbaar kon maken. Gelet op verzoekers concrete betwisting hierover en de zeer beperkte weergave van het onderhoud, kan niet worden nagegaan of de ontoereikend geachte antwoorden daadwerkelijk wijzen op een gebrekkige kennis van het voorgenomen toeristisch verblijf, dan wel (mede) hun verklaring vinden in communicatieproblemen.

3.12. De Raad komt dan ook tot de conclusie dat de vaststellingen in de bestreden beslissingen dat verzoeker de toeristische trekpleisters/bezienswaardigheden/plaatsen die hij wenste te bezoeken niet kent en geen verdere toelichting kon geven bij de voorgenomen toeristische activiteiten, weliswaar overgenomen zijn uit het Grensverslag, maar dat deze hierin onvoldoende concreet onderbouwd zijn.

De eerste vaststelling blijft derhalve niet overeind

3.13. Het verweer in de nota kan hieraan geen afbreuk doen. Hierin kan concreet gelezen worden dat "*verzoeker niet gevolgd kan worden in zijn kritiek nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, zowel bij de grenspolitie als tijdens het gehoor in het gesloten centrum heeft aangegeven Portugees en Frans te spreken. Hij heeft verder op geen enkel ogenblik melding gemaakt van communicatieproblemen of aangegeven dat hij de hem gestelde vragen niet begrepen zou hebben".*

Verweerders opwerping dat verzoeker bij de grenspolitie zou hebben aangegeven dat hij Portugees en Frans spreekt, mist manifest feitelijke grondslag in het "*Grensverslag Onduidelijk reismotief*", opgesteld op 9 september 2026 door de GBA. Hierin kan zoals reeds werd aangegeven duidelijk gelezen worden, "*Gesproken taal :Portugees*" en "*Moedertaal: onbepaald*". Dit Grensverslag vermeldt wel dat de GBA verzoeker in het Frans uitleg hebben gegeven en dat het onderhoud in het Frans is verlopen. Verweerder benadrukt dit in zijn nota maar hieruit blijkt evenwel niet dat verzoeker bij de GBA zelf heeft verklaard de Franse taal voldoende te beheersen om de vragen te begrijpen en ze op een afdoende en begrijpelijke wijze te beantwoorden. Er is ook nergens een rubriek voorzien in dit Grensverslag waar verzoekers opmerkingen kunnen opgenomen worden over het verloop van het gehoor. Voor wat betreft verweerders opwerping in zijn nota dat uit het gehoor van verzoeker in het gesloten centrum ook blijkt dat hij Frans spreekt, gaat de Raad ervan uit dat verweerder doelt op de gehoorverslagen van 10 en 15 september 2026 die zich in het administratief dossier bevinden. Zij dateren van na het treffen van de bestreden beslissingen. Verzoeker heeft geweigerd om ze te ondertekenen. Er is ook hier nergens voorzien dat verzoeker opmerkingen kan maken over het verloop van het gehoor. Wat er ook van zij, zij kunnen niet aantonen dat verzoeker tijdens het belangrijke gehoor door de GBA aan de Belgische grens op 9 september 2026 de gestelde vragen voldoende begreep en zijn antwoorden naar behoren kon formuleren zodat op grond hiervan tot de conclusie kon gekomen worden dat verzoeker het reisdoel en verblijfsomstandigheden niet aannemelijk maakte.

Het debat tussen verzoeker en verweerder over het antwoord dat verzoeker zou gegeven hebben over de juiste locatie van de Grote Markt in Brussel is exemplarisch voor het vastgestelde gebrek in het Grensverslag. Verweerder stelt in zijn nota dat verzoekers betoog dat hij wel degelijk een correct antwoord heeft gegeven nergens steun vindt in het administratief dossier en dat hij gratuite kritiek geeft op de vaststellingen van de GBA. Het probleem is echter net dat de Raad niet kan nagaan of de beweringen van verzoeker dan wel die van verweerder correct zijn: het betrokken Grensverslag vermeldt niet welke toeristische plaatsen of trekpleisters verzoeker niet zou hebben kunnen identificeren of welke antwoorden hij precies gaf.

3.14. Voor wat betreft de tweede vaststelling, artikel 6, lid 3, van de Schengengrenscode verwijst naar bijlage I bij deze code, die een niet-limitatieve lijst bevat van bewijsstukken die kunnen worden verlangd om het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden te staven. Onder punt c), i), van deze bijlage worden voor reizen met een toeristisch of privékarakter als bewijs van onderdak onder meer een uitnodiging van de gastheer, indien bij deze wordt verbleven, en een bewijsstuk van een logiesverstrekkende instelling vermeld. Eenzelfde onderscheid wordt gemaakt in bijlage II bij de Visumcode, onder rubriek A, punt 3: *"A. DOCUMENTEN WAARUIT HET DOEL VAN DE REIS BLIJKT".*
"3. Reizen met een toeristisch of privékarakter
Wat de huisvesting betreft: een uitnodiging van de gastheer of gastvrouw, indien de aanvrager bij deze persoon verblijft; een document van de instelling die huisvesting verstrekt, bijvoorbeeld een hotelreservatie; elk ander passend document waaruit de voorgenomen huisvesting blijkt".

Verzoeker kan dan ook gevolgd worden in zijn betoog dat aangezien hij niet bij zijn broer zou verblijven maar op hotel waarvan hij een reservatie bij zich had, hij niet inziet waarom hij een uitnodiging van zijn broer diende over te leggen. Verweerder kon uit het ontbreken van een uitnodiging van verzoekers broer niet afleiden dat verzoekers reisdoel en verblijfsomstandigheden niet gestaafd of aannemelijk gemaakt worden, als blijkt dat hij op hotel zou verblijven, dit ook aantoonde en verweerder nergens stelt dat het hoofddoel van verzoekers verblijf niet toeristisch zou zijn doch wel familiebezoek. Het verweer in de nota bevat op dit punt geen concrete weerlegging.

De tweede vaststelling blijft derhalve ook niet overeind.

3.15. De Raad besluit dan ook dat verweerder niet op grond van een voldoende zorgvuldig onderzoek tot de conclusie kwam dat verzoeker zijn voorgehouden reismotief en verblijfsomstandigheden niet heeft gestaafd of aannemelijk heeft gemaakt. De ontoereikend geachte mondelinge verklaringen van verzoeker worden onvoldoende concreet weergegeven om de daarop gesteunde beoordeling te kunnen toetsen, zodat de Raad ook niet kan nagaan of hieraan geen disproportioneel gewicht werd gegeven gelet op de overige relevante gegevens. Verzoeker beschikte immers over een geldig nationaal paspoort voorzien van een geldig visum uitgereikt door de Belgische autoriteiten, een toeristisch programma, een vóór de reis gemaakte hotelreservatie op naam waarvoor hij een aanbetaling had gedaan, alsook over 4.000 USD en 470 EUR

De Raad kan verweerder volgen in zijn verweer in zijn nota dat hij over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij de beoordeling van het reisdoel in de zin van artikel 3, lid 1, 3° van de Vreemdelingenwet en dat van een persoon die voor de eerste keer België bezoekt mag verwacht worden dat hij een minimum van kennis heeft van zijn voorgenomen verblijf en reismotief. Dit alles ontslaat verweerder evenwel niet van de verplichting zijn beoordeling te steunen op zorgvuldig vastgestelde feitelijke gegevens. *In casu* is dit niet het geval.

3.16. Het eerste en tweede middel zijn in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de twee bestreden beslissingen vermits ze dezelfde motieven bevatten die niet overeind blijven. Derhalve is er geen reden om het derde middel te behandelen dat gericht is tegen de beslissing tot intrekking van het visum. Immers kan dit geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van deze beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 9 september 2026 tot terugdrijving (bijlage 11) en tot intrekking van een visum, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken negentien september tweeduizendzesentwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter,
S. HERBOTS,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
S. HERBOTS	M. EKKA